

“Alt er jeg blevet for alle” (1 Kor 9, 22)

Dette Livets Ord er taget fra Paulus' første brev til menigheden i Korinth. Her skal Paulus forsvare sig selv mod kristne, der betvivler eller benægter hans identitet som apostel. Efter at han har gjort det klart, at han fuldtud har krav på aposteltitlen, fordi han 'har set Jesus Kristus' (jf. 9,1), forklarer han hvorfor han opfører sig ydmygt og beskedent og afviser enhver form for belønning for sit arbejde. Selvom han såvel har apostlens autoritet som deres rettigheder, foretrækker han at være 'alles slave' og heri ligger netop hans evangeliske strategi.

Han er solidarisk med alle slags mennesker og bliver én af dem, for at kunne bringe dem Evangeliets nyhed. Hele fem gange gentager han, at han af kærlighed er blevet alt: for jøderne er han blevet som en jøde, der står under Mose loven; for ikke-jøder, som en, der står uden for loven, alt imens Paulus selv bekender sig til en meget krævende lov, nemlig Jesus selv. Af kærlighed er han blevet én af de såkaldt 'svage' – i modsætning til de skrupuløse kristne, for hvem det var vigtigt, om man spiste offerkød eller ej - gør han sig selv 'svag', selvom han er stærk og erfarer en stor frihed. Kort sagt: han 'bliver alt for alle'.

Hver gang gentager han, at han opfører sig på denne måde for at 'vinde' enhver for Kristus, for i det mindst at 'frelse' nogen. Han gør sig ingen illusioner, for han ved godt at kun nogle få vil svare på hans kærlighed, men ikke desto mindre elsker han alle og vil tjene alle ifølge Herrens forbillede; Han, som kom 'for at tjene og give sit liv som løsesum for mange' (Matt 20, 28). For hvem har mere end Jesus Kristus gjort sig til ét med os? Han, som var Gud, 'gav afkald på det, tog en tjeners skikkelse på, og blev mennesker lig' (Fil. 2, 7).

“Alt er jeg blevet for alle”

Denne sætning brugte Chiara Lubich som ét af hovedpunkterne i sin 'Kunsten at elske', og hun forkortede den med udtrykket 'at gøre sig til ét'. For hende var det et udtryk for kærlighedens 'diplomati'. *“Når der er nogen, der græder, skal vi græde sammen med ham. Og når nogen er glad, skal vi være glade med ham. På den måde bliver korset båret af mange skuldre og glæden bliver større og delt af mange hjerter. (...) Det gælder om at gøre sig til ét med sin næste af kærlighed til Jesus, med Jesu kærlighed, indtil min næste, mildt ramt af Guds kærlighed i os, vil gøre sig til ét med os i en gensidig udveksling af hjælp, af ideer, projekter, følelser. (...) Dette er kærlighedens diplomati, som har meget tilfælles med det gængse diplomati. Denne kærlighedens diplomati får os til kun at sige de ord min næste kan tåle at høre, den forstår at vente og at tale på det rigtige tidspunkt. Den formår at nå sit mål. Det er Ordets guddommelige diplomati, der bliver kød for at guddommeliggøre os.”¹*

¹ Fra *Meditazioni, Scritti spirituali/1*, Città Nuova, Roma 2003, p. 88-89

Chiara fornemmer også hverdagens forhindringer, som kan modarbejde dette 'at gøre sig til ét'. *"Nogle gange er det fordi vi er fraværende, andre gange fordi vi skynder os til at sige vores mening, eller vi blander os og giver et råd på det forkerte tidspunkt. Andre gange gør vi os ikke til ét med vores næste, fordi vi tror, at han eller hun ikke forstår vores kærlighed, eller vi bliver bremset på grund af fordomme. Andre gange ønsker vi ubevidst at vinde andre for vores sag."* Derfor er det nødvendigt *"at tilsidesætte alt i vores tanker og i vort sind for helhjertet at kunne gøre os til ét"*.² Det handler altså om en kærlighed, der er vedvarende, utrættelig, beslutsom og uselvisk, og der på sin side betror sig til Guds endnu større og mægtigere kærlighed.

Disse værdifulde anvisninger kan hjælpe os til at efterleve denne måneds Livets Ord, så vi virkelig lytter til næsten, forstår denne helt i dybden, kryber så at sige ind under pågældendes hud, i hvad denne oplever og føler, og deler bekymringer og glæder.

"Alt er jeg blevet for alle"

Når det er sagt, skal vi ikke tolke denne evangeliske indbydelse som en anmodning til at give afkald på vore egne overbevisninger og ukritisk godkende andres opførsel, som om vi ikke selv har en livsindstilling eller egne tanker. Hvis vi har elsket andre så højt, at vi så at sige er krøbet ind under deres hud, og hvis vi har delt alt med andre i en oprigtig, gensidig udveksling af kærlighed, kan og skal vi komme med vores egen mening, selvom det måske gør ondt. 'At gøre sig til ét' er ikke et tegn på svaghed eller et forsøg på at leve sammen i fred og ro, men en måde at handle på, der udføres af et frit menneske, der ønsker at tjene andre. Og det kræver mod og beslutsomhed.

Det er altså vigtigt at have for øje, hvad man vil opnå med dét 'at gøre sig til ét'

Det skriftsted vi vil forsøge at efterleve i denne måned, fortsætter nemlig: "for i det mindste at frelse nogen." Paulus retfærdiggør sin adfærd med ønsket om at bringe frelse. 'At gøre sig til ét' gør det muligt varsomt at 'træde ind' i vores næstes 'rum' for til fulde at fremhæve det gode og sande, som allerede bor i dem, for at gøre opmærksom på og sammen 'bære' svagheder og for at plante Evangeliets frø. Paulus ser dette som sin opgave. For ham er der hverken grænser eller undskyldninger, for det er Gud selv som har betroet ham denne opgave. Han gør det, 'koste hvad det vil' med en opfindsomhed kun kærligheden ejer.

Til syvende og sidst er dét at bringe frelse, grunden til at vi 'gør os til ét'. Politik og handel er også interesseret i at pejle sig ind på folk og bruge salgopsykologi, men deres formål er egen gevinst. *"Den guddommelige diplomati har derimod"*, siger Chiara, *"som bevæggrund det andet menneskets velvære og er uselvisk"*.

Mottoet er altså 'At gøre sig til ét', og på den måde kan vi hjælpe andre på kærlighedens vej. Og lad os håbe, at andre 'gør sig til ét' med os, for på den måde kan vi give et bidrag til det universelle broderskab: Guds plan for menneskeheden og Jesu bevæggrund til at give sit liv.

Fabio Ciardi

² Fra *La vita, un viaggio*, Città Nuova, Roma 1994, p. 63